

de Overenskomster, der nu her foreligge. Saa fik det gaa med Staten, som det kunde, og saa havde de jo ogsaa den Fornøjelse at kunne skælde ud paa os for, hvad der skete. Det er jo os, der have vedtaget Hærloven. Dermed skal jeg tage Afsked med det ærede Medlem for dette Spørgsmaals Vedkommende.

Jeg skal saa henvende et Par Ord til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Han spurgte, om vi ikke kunde udsætte Hærlovens Udførelse; der var dog andre Ting, som man havde udsat, og han nævnedes saaledes Retsreformen. Men dens Ikrafttræden fordrer, at 3 andre Love vedtages først. Her forlanges der ikke andet end Vedtagelsen af en Overenskomst mellem Kommunerne og Staten, bilagt med den fornødne Bevilling fra Rigsdagen. Det ærede Medlem mente, at vi kunde jo godt vente, Soldaterne havde det godt, som de havde det, der var ingen Grund til at udføre Hærlovens Bestemmelser lige straks. Fæstningsanlæggenes Udførelse skulde jo ogsaa vare i ca. 8 Aar. Men saadan kan det ikke gaa med Hærloven, med det levende Værn i den Overgangsperiode, vi nu leve i, hvor saa mange Forhold med Hensyn til det levende Værn skulle ordnes. Jeg kan som Forsvarsminister ikke paa tage mig Ansvaret for, at alt kommer til at ligge i et Kaos, et Virvar. Det er min Pligt som Forsvarsminister saa hurtigt som muligt at gennemføre Hærlovens Bestemmelser, saaledes at Hærens Bestanddele garnioneres paa de Steder, hvor de skulle, og at hele Rayonindelingen ordnes, saaledes, som det er forudsat ved Hærloven, og at Indkaldelserne fra de forskellige Landsdele ske til de Afdelinger, som de ere bestemte til at skulle henvises til, hvor de skulle aftjene deres Værnepligt, og hvor de skulle møde under Mobilisering. Jeg kan ikke staa ligeglad og sige, at det er mig ligegyldigt, hvorledes det gaar. De, der ikke bryde sig om Forsvaret, som ikke tro, at det kan nytte at have et Forsvar, kunne ræsonnere anderledes. Men jeg, som mener, at vi skyldte vort Land at have et Forsvar og have det i en saa brugbar Stand som muligt, kan selvfølgelig ikke, da jeg har været med til at vedtage Hær-

loven, se bort fra, at det er min Pligt som Forsvarsminister at bringe denne Sag i lovlig Orden saa hurtigt, som det paa nogen Maade er mig muligt.

Naar det ærede Medlem henviser til, at en Mand i Ministeriet, endog en højtstillet Mand, skulde have sagt, at det ikke var af militære Grunde alene, at man havde rejst Spørgsmaalet om at flytte Garnisonen fra Helsingør, skal jeg ikke komme ind derpaa, da det ærede Medlem jo heller ikke nævnedes noget Navn. Men det kan heller ikke nytte, at det ærede Medlem henviser til Samtaler eller Rygter om Samtaler med en eller anden i Ministeriet ansat Embedsmand. Det ærede Medlem maa holde sig til Forsvarsministeren, og det er ham, der har Ansvaret. Jeg for mit Vedkommende siger, at jeg har kun en eneste Bevæggrund, nemlig den militære. Jeg har ikke fundet det forsvarligt at lægge Rammerne til 3 Batailloner fast garnionerede i en Kystby, der er saa udsat som Helsingør. Af militære Grunde har jeg lagt disse Rammer hen til et andet Sted, hvor jeg fandt det passende, militært set, at indkvartere dem, fordi den Rayon, der hører under disse Regimenter, kan indkaldes dertil og mobiliseres saa hurtigt som muligt, om det skulde vise sig nødvendigt. Det ærede Medlem tilføjede til Oplysningen om denne Samtale, at man har ymtet noget om, at man vilde straffe Byen, fordi der var valgt en Socialdemokrat. Det falder mig ikke ind. Jeg spørger ikke om, hvem der er valgt i den vedkommende By. Jeg spørger kun om, hvad der er forsvarligt i militær Henseende. For øvrigt vil jeg sige, at det har undret mig noget, naar Helsingørs Borgere ere blevne saa forskrækkede over, at Garnisonen skulde flyttes. Thi hver Gang det ærede socialdemokratiske Medlem fra Helsingør er bleven valgt, har han jo sagt, at det var den største Lyksalighed, at man overhovedet intet Militær havde. Hvis Socialdemokraterne skulde komme til at raade, vilde Militæret jo komme til at forsvinde fra alle Byerne. Men jeg gentager blot, at jeg ikke har haft det nævnte Motiv. Jeg agter ikke at øve nogen som helst personlig Hævn i nogen Maade overfor noget Parti, selv om